

τί ρόλο θά παίξει ή ιδιωτική μου ζωή-οὔτε
 δημόσια, οὔτε ιδιωτική
 ἄθλιοι σκελετοί, χωρίς ζωή-οὔτε δημόσια, οὔτε
 ιδιωτική- ἐκβιαστές
 τί ρόλο θά παίξει;
 Θά ἔχουν ἀξία μόνο οἱ τρυφερότητές μου, θά
 εἶμαι

ἐγώ μετά τόν θάνατο, τήν Ἄνοιξη
 πού θά νικήσω τά στοιχήματα, στήν ὁρμή τῆς
 ἀγάπης μου
 γιά τόν Ἅγιοσμό στόν ἥλιο.

.....
 Πράξη λαγνείας, μέ πράξη λαγνείας
 σέ μιά μόνο γειτονιά, σέ μιά μόνο πόλη
 στήν αὐγή τῆς Νοτίου Ἰταλίας, Ἰουλιίας
 Καλαβρίας, Λουκανίας ἢ Σικελίας μέσα
 στά σπίτια τῶν πτωχῶν, στή θάλασσα Θεέ μου
 γίνεται κάτι σιγά-σιγά τό ἀνώμαλο
 Αἰσθάνομαι σάν καταδικασμένους
 -καί πράγματι ἡ μία συνάντηση μέσα στά ἐρει-
 πωμένα σπίτια
 καί ἡ ἄλλη μέσα στά W.C.
 Μεταξύ ἑνός ἔρωτος μέ γλυκοῦς γοργίλλες
 -ὀμαδικῶς- ντυμένοι μέ μπλουζίτσες θαλασσιές
 καί παντελόνι 100 δρχ. καί μεταξύ ἑνός ἔρωτα
 μ' ἐξευτελιστικά παζάρια στήν τιμή
 Ληστείες, ἰδρώτες, σέξ προχειροπλημένα
 Δέ μοῦ μένει νά κάνω ἄλλο, παρά τήν ποίησή μου
 ΠΟΙΗΣΗ.

Pier Paolo Pasolini

ζωγραφική

Μιχάλης Γεωργᾶς

Κάνοντας μιά τομή στή ζωγραφική τοῦ
 Μιχάλη Γεωργᾶ, βλέπουμε τή δημιουργία καί
 τό δράμα σέ ἄρμονική, δλοκάθαρη σύζευξη.
 Πέρα ἀπό τά σύμβολα πού χρησιμοποιεῖ στά
 ἔρημικά του τοπία καί τίς «ἀνάγλυφες» παρα-
 στάσεις, ἕνα Σῶμα διακρίνεται στά σπίτια,
 στούς τοίχους τῶν σπιτιῶν, στά ἴδια τά
 σώματα πού ζωγραφίζει.

Μεταφυσικός ζωγράφος. Ναι, ἀλλά μέ ποιά
 ἔννοια; Μέ τήν τεχνική πρῶτα (τόν τρόπο
 δηλαδή) καί τό ἀντικείμενο ἔπειτα (τό Ἄπο-
 τέλεσμα), πραγματώνει μέ σεμνότητα τήν
 Ἄλλη διάσταση.

Ἄς παρακολουθήσουμε τήν πορεία του ἀπό
 τήν ἀρχή (τό 1969) μέχρι τώρα: ἀφήνοντας
 τοῦς πρώτους Κούρους καί τά τοπία μέ τά
 ἄλογα, στή δουλειά του κυριαρχοῦν «πορ-
 τραῖτα» φαντάρων μέ φόντο πάντοτε ἤρεμος
 λόφος. Στόν πολύ γαλανό οὐρανό δεμένος μέ
 ἕνα ἀόρατο σπάγγο ἕνας μικρός χαρταετός.
 Τά τοπία του προσόψεις κλασικῶν σπιτιῶν μέ
 ἀνοίγματα ἀπό τά παράθυρα-ἐξόδους τους, σέ
 οὐρανό καί βράχο.

Συνήθως ὑπάρχει μιά λευκή μαρμάρινη προ-
 τομή καί σχεδόν πάντοτε, πολύ λεπτό μακρύ-

0,50 X 100 ἐκ.

0,75 X 100 ἐκ.

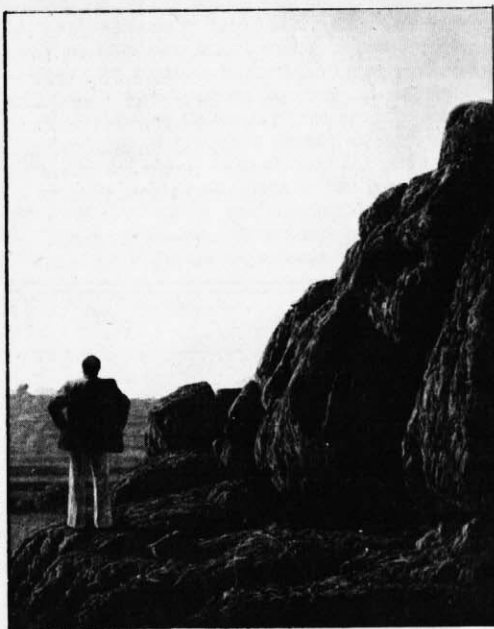

0,18 X 0,23 ἐκ.

0,28 X 0,28 εκ.

0,50 X 100 εκ.

0,75 X 100 εκ.

κορμο δέντρο. Ἀργότερα, ἐγκαταλείποντας τὰ «ὕπαρκτη» πρόσωπα δουλεύει ἀποκλειστικά προτομές ἀγαλμάτων, ἀνάγλυφα, ἀγάλματα.

Τό χρώμα πάντοτε ὄχρα. Ὁ οὐρανός ἀνοικτά γαλανοί και καθαρός. Ἐνα φύλλο (τό Φύλλο) ἵπταται πός χαμηλά τώρα, χωρίς ἐντοπούς νά ἀγγίζει τό σῶμα τῶν ἀγαλμάτων. (Παρατηρῶ πόσο καλοκαιρινά φθινοπωρινό ἦταν τότε, τώρα εἶναι φύλλο τῶν ἀρχῶν τοῦ χειμῶνα). Τά σπίτια του εἶναι τῆς πατρίδας του τῆς Σύμης. Κάποτε τὰ κοσμοῦσε ἕνα σῆμα STOP ἢ ἀδιεξόδο, καί συχνά εὕρισκες στούς τοίχους ἐπιγραφές καθημερινότητας. Τώρα πολλά πράγματα ξεκαθάρισαν. Σέ μερικά τό χρώμα ἔγινε περισσότερο φωτεινό καί ζωηρό, πίο ρεαλιστικό ἴσως.

Ἐ Γεωργιάς ἀρჩίζει νά ζωγραφίζει βράχους. Ἐδῶ ἀκριβῶς χέκει νή συνειδητή του πορεία στήν ἄλλη διάσταση. Τό χρώμα, ἡ ξηρότητα αὐτῆς τῆς ἰδιαίτερης μοναχικότητας, δέν εἶναι πιά σύμβολο. Ἀποτελεῖ τήν ἐκλογή, τή συνείδηση τοῦ φθαρτοῦ ποῦ ἔχει ἤδη γίνει φθορά. Ὅποιαδήποτε ἀναγέννηση μέσα ἀπό αὐτό, τό *Πεπερασμένο*, εἶναι τώρα μάταιη.

Παράλληλα ἀνακαλύπτουμε τὰ πρῶτα του γυμνά. Νομίζω ὅτι στόν ἴδιο χῶρο κινεῖται τό ξαπλωμένο σῶμα μέ τό στολίδι τῆς παρακμῆς. Στά ἔρημα λιβάδια του τό ἄγρονο ἀναζωογονεῖ μελαγχολώντας.

Τά μικρά τοπία τῆς θάλασσας, ἔχοντας τήν ἀπλότητα τῆς παιδικῆς ζωγραφικῆς, δίνουν ἄμεσα τή λεπτοφυή διαφορά νεροῦ καί ἀέρα. Ὅσο γιά τίς ἀνάγλυφες παραστάσεις —θαυρεῖς ἐπιτύμβειες— σημαδεύονται ἀπό μία λεπτή κόκκινη γραμμή τελετουργική.

Ἐπάρχει λοιπόν (σέ σχέση μέ τὰ προηγούμενα καί πέρα ἀπ' αὐτά) μία Ποιητική στή ζωγραφική τοῦ Μιχάλη Γεωργιά.

Ἡ Ποιητική αὐτή δέν κινδυνεύει. Καί πράγμα πίο σημαντικό, δέν εἶναι καί ἡ ἴδια ἀπό μόνη τῆς, κίνδυνος. Δέ λειτουργεῖ καταλυτικά. Εἶναι ἀπλά, τό φανταστικό σχέδιο, ποῦ πάνω του ὁ ζωγράφος δουλεύει τό χρώμα. Τά πάντα γίνονται συνειδητά. Ὁ ζωγράφος ἐκμεταλλεύεται αὐτή —τή δική του— διάσταση, προσπαθώντας συγχρόνως νά μὴν ἐπαναλαμβάνεται. Κεντρίζεται ἀπό τὰ πράγματα μέ τόν ἴδιο τρόπο που, ὅποιος ἀγαπᾷ, θέλει νά θυμᾶται τό προσωπιές ἀντικείμενο.

Ἀπό τὰ τοπία του δέν περνᾷ ὁ χρόνος: ἄλλη μιά εὐκαιρία γιά νά δοῦμε πῶς λειτουργοῦν τα σύμβολά του. Καί νά διαπιστώσουμε ὅτι εἶναι πιθανό, πολύ ἀργότερα ἔστω, ἡ ζωγραφική του νά περάσει σ' ἕνα ἰδιόμορφο, πάντα προσωπικό, Ρεαλισμό.

Βερονίκη Δαλακούρα